

Szomorú szívvel közlöm a kedves hívekkel, hogy November 27.én hirtelen hunyt el Szuromi Carin, Anzelm atyának az édesanya. Nyugodjon békében!

Szomorú szívvel közlöm a kedves hívekkel, hogy November 30.án hunyt el Tóth Csaba, Attilánk testvére. Nyugodjon békében!

- December 11.- én, karácsonyra felkészítő műsort megünnepeelve, a németek főznek ebédet amelyre mindenkit szeretettel várnak. 1:00 órakor kezdődik a programjuk.
- Szintén vasárnap, december 11.-én, Zsófia nővér ismét tart kateketikai előadást/oktatást. November 20-hoz hasonlóan, ebéd után a gyerekeknek és szülőknek lesz egy félórás előadás a Lányi teremben, azt követően pedig a felnőtt csoportnak a templomban.
- Idén december 18.- án, vasárnap, tartjuk a magyar karácsonyra felkészítő műsort. A Szent István Egyesület (SZIE) finom ebédet főz amelyre mindenkit szeretettel vár. Délután 1:00 órai kezdéssel a cserkészek előadnak egy karácsonyi műsort. Megkérjük a magyar asszonyokat, hogy hozzanak süteményt. Előre is köszönjük!

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Lantos Rezső Bános Magdi
- Vodnákné Túri Ildikó Mohos Piroska
- Iván Teri Kovács Ibolya

Halottaink;

- Szik Antal Dúk Anna
- Mayer Ferenc Téglás Imre
- Samay Attila Izabel Piczek
- Simko Terézia Nagy Lajosné Erzsébet
- Szopkó Elenóra Szurominé Carin
- Tóth Csaba

(Mt24,37-44) Urunk szerint a világ vége a régi vízözönhöz hasonlít majd, mely egykor elöntötte a Földet. Ami Noét és családját megkülönböztette a vízbefúltaktól, az a hitük volt. Hittek a bárkában, mely előképe az üdvösségünk eszközének, az Anyaszentegyháznak. És a hitük igazi élő hit volt, mert sarkallta őket egy életre szóló nagy munkára, a bárka megépítésére. Ez az erőfeszítés mindaddig haszontalannak tűnt a hitetlenek szemében, amíg az ár meg nem lepte őket. Mi is a hit meghívottjai vagyunk – hogy higgyünk Isten egyházában. A hitünket amellet jócselekedetekkel kell élővé tennünk. A tízparancsolat megtartása és az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása balga életvitelnek tűnik a környező hitetlenek szemében.

A biblia ó- és újszövetségét egyaránt próféták és bölcsek írták, de a 46 ószövetségi könyvnek és a 27 újszövetségi könyvnek is Isten az elsődleges szerzője. Ezért nem lehet hiba a szentírásban a hit és az erkölcs vonalán, de még kisebb hibák sem a történelem és a tudomány terén. Éberen őrködünk, nehogy bárki elbolondítson minket, nehogy elhiggyük, hogy a Biblia valótlanosságokat tartalmaz. Boldog Newman bíboros tette ezt az észrevételt: „tízezer nehézség sem elég egyetlen kételyhez!” Isten nem téveszthet meg és nem megtéveszthető. Ugyanaz a Krisztus, aki egy szűztől született és feltámadt a sírboltból jön majd el újból, ítélni élőket és holtakat. Ha azon kapjuk magunkat, hogy kételkedünk a szentírás hitében, inkább mondjuk azt, hogy tévedünk annak megértésében. A félreértések elkerülése végett gondosan meg kell állapítanunk, miféle műfajban írtak a szerzők, és bele kell mélyednünk a kulturális és történelmi körülményekbe is, amelyekben a leírtak történtek. Mivel a Szentírásnak több szerzője van, egyes szövegeknek többféle jelentése lehet. A katekizmus valójában négyféle értelmezést tart számon: a szószerintit, amelyet a szerző adni akart, valamint

háromféle lelki értelmezést, az allegorikust, az anagogikust és az erkölcsit. (Kat. 117)

A Szentírás szó szerinti értelmezéséből megtudjuk, hogy a világot egykor özönvíz pusztította el, annak a sok gonosztettnek a büntetéseként, melyeket az ember a Földön elkövetett. Az allegorikus értelmezés összekapcsolja az ószövetséget az újszövetséggel. Ebből megtudjuk, hogy Noé bárkája előképe Krisztus egyházának. Az anagogikus értelmezés fölfelé, az időlegesből az örökkévalóságra utal. Ebből megtudjuk, hogy az ősrégi özönvíz előhírnöke az utolsó ítéletnek, amikor is Krisztus határozott módon megjutalmazza a jókat, és megbünteti a gonoszokat. Az erkölcsi értelmezés megadja az irányt a jók viselkedésére. Ebből megtudjuk, hogy elő kell készülnünk Urunk második eljövételére úgy, hogy a hitünket tettekkel gyakoroljuk, mint ahogyan Noé családja felkészült az özönvízre a bárka építése által. Az emberek bizonyára örülteknek tartották őket! Manapság a katolikusokból egyre inkább gúnyt űznek, mivel megtartják a parancsolatokat, házasodnak és sokgyermekes családokat alapítanak, nem is beszélve azokról, akik papnak vagy apácának mennek! Maradjunk éberek! A Szentírás nem csal. Krisztus valóban eljön majd, lángokban ítélni a világot, élőket és holtakat. Ámen!

English / 2016 Advent 01 A

(Mt24:37-44) Our Lord tells us that the end of the world will resemble the ancient flood which once inundated the earth. What distinguished Noah & his family from those who were drowned was faith – their faith in the ark, which prefigures our means of salvation: Holy Mother Church. Theirs was not a dead faith either. It inspired the great work of a lifetime – the building of the ark, an endeavor that seemed futile to unbelievers until the deluge caught them by surprise. We too are called to believe – to have faith in God's Church. Our faith must also be animated by good works. Keeping the 10 commandments & performing works of mercy can also seem like a foolish lifestyle to those around us who are without faith.

Prophets & wise men of both testaments authored the bible, but every book – 46 books of the Old Testament and 27 of the New – has God as its primary author. For this reason, there can be no errors in Scripture – neither errors of faith & morals nor even smaller errors of history & science. We must stay awake lest someone fool us into believing the Bible contains falsehoods. As Blessed John Henry Newman once observed, "Ten thousand difficulties don't add up to one doubt!" God can neither deceive nor be deceived. The same Christ who was born of a virgin and rose from the tomb will come again to judge the living & the dead. If you find yourself wondering whether scripture is erroneous, say instead that you have erred in understanding it. In order to avoid such misunderstandings one must take great pains to discover what literary genre the sacred authors used and become familiar with the cultural & historical circumstances surrounding the events they recount. Because Scripture has multiple authors, texts can have more than one meaning. There are actually 4 senses: the literal sense intended by the human author and 3 spiritual senses: the allegorical, anagogical & moral. (Cat.,117)

From the literal sense of Scripture, we learn that the world was once destroyed by a flood which was a punishment for all the evil that men did upon the earth. From the allegorical sense – which relates the Old to the New Testament – we learn that Noah's ark prefigures Christ's Church. From the anagogical sense – which relates time to eternity – we learn that the great flood of old foreshadowed the Final Judgment to come when Christ will definitively reward the good & punish evildoers. According to the moral sense – which prefigures righteous behavior – we learn to ready ourselves for our Lord's Second Coming by putting our faith into action even as Noah's family readied themselves for the flood by laboring on the ark. People must have thought they were crazy! Today, Catholics are increasingly ridiculed for keeping the commandments, marrying and having lots of children – to say nothing of those few who become priests or nuns! Let's stay awake! Scripture doesn't err. Christ will indeed come again to judge the living & the dead & the world by fire. Amen!

Homily for Friday of first week of Advent (2 December 2016) / Sajnos, nincs magyar fordítás!

(Is29:17-24; Mt9:27-31) We just heard the prophet Isaiah foretell some of the table-turning transformations that would characterize the Messiah's appearance on earth: Lebanon's fruitless forest would be changed into a fruitful orchard, while the fruitful orchard would become a forest! The lowly would exult, the proud in turn would lament. Up would be down, the inside would be out, roles would be reversed. All this finds marvelous fulfillment in our Lord's life. Holy Simeon summed up the mission of the newborn Christ Child in one sentence, saying: "This child is destined to cause the fall and rise of many in Israel." (Lk2:34) Our Lord summed up His mission in like manner when He said, "For judgment I have come into this world, so that the blind will see and those who see will become blind." (Jn9:39) That's exactly what happens in today's gospel. Two men, although blind, nevertheless recognize Jesus as the Messiah, while in the immediate sequel to today's gospel – which we didn't hear – a learned doctor of the Law proves to be spiritually blind. He claimed that it was by the prince of demons that Jesus drove out demons.

The two blind men publicly proclaimed Jesus to be the Messiah by hailing Him as the Son of David. Our Lord, always wary of such publicity, doesn't even acknowledge them on the street. After Jesus entered the house, however, the blind men's persistence pays off. They approach our Lord, who finds in them the faith that was the prerequisite for every one of His miracles. Our Lord works this cure for them even though news of it will impede His ministry. Jesus warns them sternly not to tell anyone – all the more so since, even before their cure, they were already publicly proclaiming Him to be the Messiah. Clergymen think they have it rough today, but nobody has ever faced any apostolic challenge as formidable as the double dilemma that confronted our Lord. According to popular expectation, the Messiah was supposed to be another conquistador like King David, only on a grander scale. Were Jesus to claim prematurely the title of Messiah for Himself, he might spark a disturbance that Rome would put down with violence thereby completely misrepresenting His kingdom as something fundamentally terrestrial. Even more delicate than our Lord's messiahship was the question of His divinity. Ultimately, Jesus received the sentence of death for affirming this truth under oath at His trial before the Sanhedrin. Since the case against our Lord had collapsed for lack of evidence, the high priest was forced to adjure Jesus thereby making a formal martyr out of Him – although no one took His life. He laid it down. In one and the same reply, our Lord also testified solemnly that He was indeed the long-awaited Messiah.

During His public ministry, Jesus repeatedly insisted that the last would be first and the first last. (Mt20:16; Mt19:30; Mk10:31; Lk13:30) Meanwhile, professional sinners were proving to be saints while professional "saints" proved to be sinners – fatalities of pride, the subtlest sin of them all. This table-turning transformation – foretold by the prophets – actually unfolds before our very eyes in the gospel episode involving Simon the Pharisee. Scandalized in effect by our Lord's mercy, Simon decided that Jesus couldn't be a prophet – much less the Messiah – because our Lord had allowed a sinful woman to touch Him. Jesus told this parable in response: "A certain moneylender had two debtors. One owed five hundred pieces of silver, and the other fifty. Neither of them had the money to pay him back, so he forgave the debts of both. Now which of them will love him more?" Simon replied, "I suppose the one for whom he forgave the bigger debt." "You have judged correctly," Jesus said. Then he turned toward the woman and said to Simon, "Do you see this woman? I came into your house. You did not give me any water for my feet, but she washed my feet with her tears and wiped them with her hair. You did not give me a kiss, but this woman, from the time I entered, has not stopped kissing my feet. You did not put oil on my head, but she has poured perfume on my feet. Therefore, I tell you, her many sins have been forgiven – as evidenced by her great love. But whoever has been forgiven little loves little." (Lk7:41-47) This lesson explains how divine mercy turns the tables on the first and the last. Here's an encouraging thought for Advent: our greatest debts, our personal sins – provided they are lamented, confessed and absolved – will number among our greatest assets both here and hereafter! So be it! Amen!